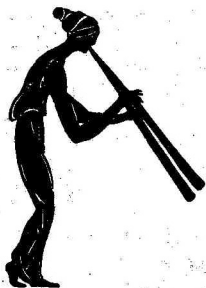

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

1.

Πεζὺ τραγουδοῦ.

ΔΙΚΑΉ Τύχη στοὺς θνητοὺς ἐ-
μοίρασε τὰ δῶρα τῆς.

Ζαὶ βλέπω ἔσέ, ποῦ ὁ πόνο
δὲν σὲ ἀγγίζει ῥ' ἀνθίξῃ σὰν
ἀμάραντο λουλοῦδι.

Ἐμπρὸς στίς μαῦρες συμφο-
ρὰς εἶναι ἡ ψυχὴ σου εὐτυχι-
σμένη, καὶ δὲν γρῶριζαι δά-
κρυα καὶ θλίψη.

Ἀπὸ μπροστά σου ὅτι ἐπέ-
ρασε κ' ἐσθόστηκε, γέροντας
εἰς τὴν τρικυμία τοῦ κόσμου

συντριμμένο, δὲν ἄφησε ῥα ἔχρος στὴν ψυχὴ σου,
οὔτε σὺ τοῦ σου μιὰ πικρὴν ἀνάμνηση.

Ἦ γυναικα, δὲν ἐγνώρισες τὴν ἀγωνία καὶ τὴν ἀ-
γρύπνια, ὅπου ἡ ψυχὴ μας τρεμοσθύνει σὰν τὸ καν-
δύλι ἔμπρὸς στοὺς εἰκονοστάσι...

Ὁ φόβος ἡ φροντίδα ἡ ἀκαταμάχητη σὺ τοῦ σου
δὲν ἐφώλιασε, σὰν τὸ σκουλίκι ὅπου θβείρει τὸν καρ-
πὸ. Καὶ δὲν ἐλπίσῃς ποτὲ καμμιὰν ἀξήγητη καὶ
μαῦρη τῆς ζωῆς ἀλήθεια.

Παιδιά δὲν σοῦ ἔδωσε ὁ θεός, καὶ δὲν ἐστάθηκες
σ' αὐτὴ τὴν πλάσῃ γόνιμη μητέρα. Γι' αὐτὸ δὲν ἔγυ-
ρες ποτὲ μὲ σκέψη μὲ φροντίδα πάρου σι' ἀθῶα κε-
φάλια τῶν παιδιῶν σου, σὲ ἀγνὴς ζωῆς ποῦ ἐβγήκαν
ἀπ' τὰ σπλάχνα σου.

Ἀκαρπὴ ἐστάθηκε ἡ ἀγάπη σου καὶ περιττὴ ἡ ζωὴ
σου... Ὁ τίποτε δὲν εἶναι εὐγενικώτερο καὶ ὠρατό
καὶ θαυμαστό καὶ ἀγαπητό, σὰν τὴ δημιουργία τῆς
ζωῆς, ποῦ ὁ ἄνθρωπος τὸν ἄνθρωπο γεννᾷ, σὰν τὸ
σκουλίκι, σὰν τὸ κτῆνος, σὰν τὸ δένδρο, σὰν ὅ,τι ὀ-
πάρχει μὲς τὴ γῇ καὶ κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο.

Ἔτσι θὰ σβύσῃ τῆς ζωῆς σου ἡ λαμπάδα, χωρὶς
νὰ πάρουν φῶς ἄλλες ὑπάρξεις...

Κ' ἐγὼ, ποῦ μὲς τὸν δρόμο τῆς ζωῆς πολὺ μοῦ μέ-
νει ῥὰ θρηνήσω ἀκόμη, τὴν ἀκαρπὴ, τὴν περιττὴ, τὴν
ἀσυγκίνητη ζωὴ σου τὴν μισῶ καὶ προτιμῶ τὴν θλι-
θερὴ καὶ πολυδάκρυτη ζωὴ, ποῦ ἐξαγγίζει τὴν ψυχὴ
μας καὶ τὴν σέρνει πρὸς τὸ βωμὸ κάποιας θρησκείας.

2.

Τραγουδοῦ δὲ κρυφὸν ἦχο.

—Γροικοῦμε στὴν ψυχὴ μας
μέσα ἀπὸ κόσμους χίλιους,
σὰν ἀπὸ κάποιους ἥλιους,
δημιουργία κρυφὴ.

Χίλιες φωνὲς καὶ γλώσσες
στὴ σκέψη μας μιλοῦνε
καὶ στὴν ψυχὴν ἀρθοῦνε
οἱ σπόροι τῆς ζωῆς.

Γιὰ μᾶς σκλαβιά εἶν' ὁ κόσμος.
Ἐλευθεριά ζητοῦμε
κ' αἰώνια ποθοῦμε
μιὰ νύκτα ἀνατολή.

Ὁ πνεῦμα αἰώνιο, χαῖρε!
ποῦ μέσα μας φωλιάζει,
εἰ ἄν τὴ ζωὴ σπαράξῃ
τὸ θάνατο νικᾷ.

3.

Σύμβολα.

Τὸ ψίχαλο, ἡ στάλα τοῦ νεροῦ καὶ τὸ λουλοῦδι,
γιὰ μὲ εἶναι βαθυνόντο ἀληθινὸ τραγοῦδι.
Στὸ μαραμμένο τὸ δενδρόφυλλο καὶ στὸ σκουλίκι
καὶ στίς θλιμμένης τῆς ψυχῆς τὸ στεναγμό,
σὲ ὅ,τι περνᾷ καὶ σβένεται ἔχρος χωρὶς ῥ' ἀφήνῃ.
τῆς Εἰμαρμένης τὴν κρυφὴ τὴν ἀρμονία γροικῶ.
"Ὅ,τι περνᾷ ἄσκοπο καὶ χάνεται ἐδῶ κάτω.
τὴ χαρὰ τοῦ αἵματος τῆς ζωῆς τὸν πόνο τοῦ θανάτου.
Ἔτσι κ' ἐγὼ (τάχα γιατί!) ὅσο περνᾷ ἡ ζωὴ μου,
νοιῶθω μιὰ θλιθεὴ φωνὴ ῥὰ κλαίῃ μὲς τὴν ψυχὴ μου.

4.

Χρὶστοῦ γεννα.

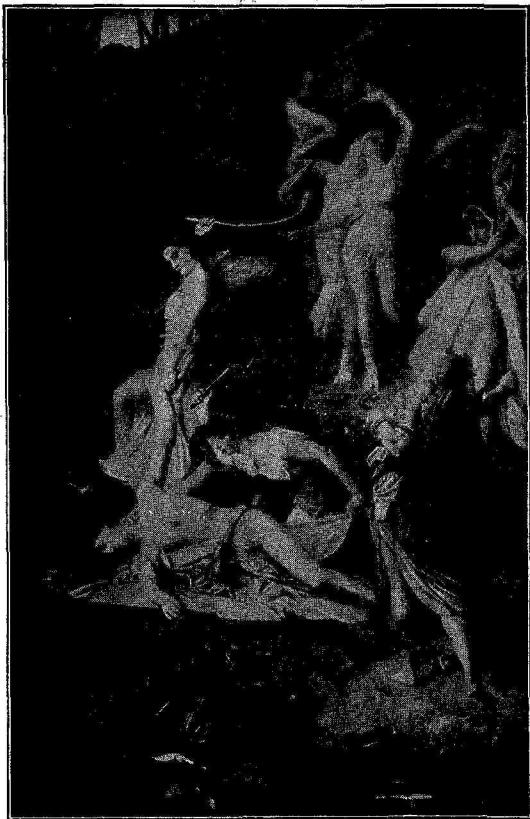
... Così nel mondo
sua ventura ha ciascuno dal di che nasce.

Petrarca.

— Ἀπόψε, ξέρετε, βγαίνουν τὰ φαντάσματα
καὶ τρέχουνε στοὺς δρόμους στὰ σκοτάδια,
περνοῦν μέσα ἀπὸ λόγγους καὶ χαλάσματα,
πηδοῦν πάρου στίς στίγες, στὰ ρημάδια.

Καὶ φεύγουνε καὶ τρέχουν καὶ γυρίζουνε
μ' ἄγρια ὁρμὴ μὲ μάρνητα πολέμου,
πίσω ἀπ' τὰ παραθύρια μας σφουρίζουνε
ἀθώρητα μὲς τὰ φτερά τοῦ ἀίματος.

— Μιὰ τέτοια νύκτα, ὦ γριό, κ' ἐγὼ γεννήθηκα
κ' ἦλθα κ' ἐγὼ στὸν κόσμον ἐδῶ κάτω...
— Σώπα, παιδί μου, σώπα κ' ἐφοβήθηκα
καὶ εἶναι κακὴ ὥρα γέννας καὶ θανάτου.

L. Levy

Ὁ θάνατος τοῦ Ὁρφέως